

Emergència i bloqueig a l'Open Arms'

Salvini es resisteix a acceptar el vaixell tot i la situació "crítica" d'alguns immigrants

Alguns malalts van desembarcar ahir ■ EFE

Trump proposa que els EUA comprin Groenlàndia

Topa amb la negativa groenlandesa i danesa

Hi ha guerrers que neixen sense armadura

Descobreix-ho a www.ambtucomacasa.com

Ajuda'ns a crear el nou Centre de Neonatologia Avançada Vall d'Hebron.

Col·labora!

#BornToBeExtraordinary

Vall d'Hebron

Amb l'impuls de la col·laboració de

EL PUNT AVUI +

1,50€

DISSABTE • 17 d'agost del 2019. Any XLIV. Núm. 15092 - AVUI / Any XLI. Núm. 13962 - EL PUNT

17-A: Els interrogants pendents dos anys després

OPACITAT • La investigació judicial dels atemptats de Barcelona i Cambrils té tres peces secretes, però cap sobre la relació del CNI i l'imam de Ripoll

REPORTATGE

L'ombra d'Es-Satty

COMMEMORACIÓ • La capital catalana recorda avui, amb un acte sobri, les víctimes a la Rambla en el segon aniversari del brutal atac

L'ESPORTIU

El davant de l'Athletic Williams, pressionat per De Jong i Lenglet ■ M. TOÑA/EFE

Ensopegada per arrencar

Un golàs d'Aduriz condemna el Barça a San Mamés (1-0)

Nacional

P16

Un altre mort en una baralla a Barcelona

El meu país Antoni Segura i Mas

"L'independentisme hauria d'aparcar l'enrenou per posar-se a fer política i explicar per què val la pena ser republicà" P12

L'AVENTURA DE LLEGIR COMENÇA AMB

el tataro

SUBSCRIU-T'HI!

Cada mes a casa teva

www.cavallfort.cat

Una revista per a nens i nenes de 4 a 8 anys.

Punt de Vista

El Punt Avui expressa la seva opinió únicament en els editorials. Els articles firmats exposen les opinions dels seus autors.

HERMES COMUNICACIONS SA

President: Joaquim Vidal i Perpinyà.
Consell d'Administració: Lúcia Vidal i Juventench (vicepresidenta), Eduard Vidal i Juventench, Esteve Colomer i Font i Joan Vall i Clara.
Consell de lectors: Feu-nos arribar les opinions, els suggeriments i les consultes que desitgeu sobre el nostre projecte editorial i els nostres productes a conselldelectors@elpuntavui.cat. Tots els contactes rebran resposta de la direcció.

Direcció Executiva: Joan Vall i Clara (conseller delegat), Xevi Xirgo (Informació General), Emili Gispert (Informació Esportiva i local), Toni Muñoz (Serveis), Josep Madrenas (Webs i Sistemes), Albert París (Comunicació), Miquel Fuentes (Administració i RH), Lluís Cama (Producció) i Ricard Forcat.

Keep calm

Salvador Cot

El cost de Don Pelayo

Aquest Sant Jordi, la *Història mundial de Catalunya* (Ed. 62), dirigida per Borja de Riquer, va fer-se un lloc entre els llibres més venuts de no ficció. Un èxit difícil: tapa dura, 992 pàgines i 28 euros. El llibre va a roda de l'última gran novetat de la historiografia francesa –un boom a les llibreries–, un volum dirigit per Patrick Boucheron, un historiador que, igual que De Riquer, es preocupa per influir en els mitjans i socialitzar la recerca, sovint confrontada a la historiografia oficial, definida pel mateix Boucheron, sarcàsticament, com a “novel·la nacional”.

Però si a França aquesta “novel·la nacional” arrengrera els gals de Vercingetòrix, els francs de Poitiers i els taxistes del Marne; a la “novel·la nacional” espanyola els personatges encara s'alineen amb més dificultat. Els suïcides numantins, Don Pelayo amb la seva Mare de Déu i els dissortats del 2 de Maig connecten, en línia recta, amb el blanquíssim règim del 78, passant pel desdibuix

Els historiadors catalans es queixen, amb raó, que poden ser caricaturitzats fàcilment per culpa d'entitats reduïdes i paracientífiques com l'INH

xament, a consciència, de la Guerra Civil i la negació de la diversitat nacional.

Aquesta “novel·la nacional” espanyola –supremacista a Amèrica, fòbica contra l'àrab, integrista sempre i obsessivament castellanista– ha estat contestada, sòlidament, per una historiografia catalana vigorosa i moderna, deutora de gegants com Pierre Vilar. Això és una realitat. Com també ho és que els que van ser víctimes infantils dels paràmetres de l'escola nacionalcatòlica –plenament vigents a institucions com la Real Academia de la Historia– puguin ser clients còmodes per a qualsevol teoria de la conspiració.

Els historiadors catalans es queixen, amb raó, que poden ser caricaturitzats fàcilment per culpa d'entitats reduïdes i paracientífiques com l'Institut Nova Història (INH). Però els afeccionats a la conspiració no desapareixeran mai, com perviuran el monstre del llac Ness i l'autoestopista fantasma.

En canvi, els que són ben reals són els sous i els privilegis dels *soi-disant* historiadors del ja tricentenari *llepaculisme* borbònic.

La vinyeta

Fer

Vuits i nous

Manuel Cuyàs

Òscar Camps, Nobel de la pau

D'entrada i sense prolegòmens ni justificacions: el Nobel de la pau d'aquest any, per a Òscar Camps i la seva organització Open Arms. Perquè se'l mereixen i per haver posat en evidència Europa i els països que forcen les migracions humanes. No han de ser exemplars, els premis? D'Òscar Camps ja n'havia sentit parlar quan vaig veure, en una projecció pública, el documental produït per TV3 *To Kyma, rescat al mar Egeu*. La pel·lícula, que hauríem d'enviar al jurat del premi noruec, aprofundia en la seva figura. Nascut a Barcelona, havia fundat a Badalona una empresa dedicada al salvament marítim de proximitat. L'“ofici” el va dur a l'illa grega de Lesbos per veure de prop la tragèdia moderna dels naufragats que s'hi refugiaven, arribats amb embarcacions precàries dels països orientals en guerra o d'altres on la vida humana no té valor. Aquells homes i dones eren “afortunats”. Molts d'altres s'havien ofegat. Perquè no se n'ofeguessin tants, Òscar Camps va dirigir els co-neixements adquirits a la costa catalana a la Mediterrània llunyana. *Open*

Perquè se'l mereix i per haver posat en evidència l'Europa del “benestar”

Arms, que vol dir “braços oberts”, va ser el nom de la barca destinada a la missió salvadora. Camps no va poder assistir a la projecció. Va enviar un missatge. La foto d'Aylan Kurdi, el nen arribat mort a una platja, de bocaterosa prop de les ones, va ser una imatge per a ell intolerable. Per a molts també, però Òscar Camps va decidir actuar. Vam sortir de la projecció commocionats. Mataró té mar. A l'estiu ens hi anem a banyar. Quants Aylan, amb els seus pares, mares i amics hi ha al fons? Què és aquest mar de mort, de morts? L'altre dia hi va arribar una balena en estat de descompo-

sició. Grans escarafalls. El cadàver feia pudor. Es va prohibir el bany. L'hauríem de tenir tot l'any prohibit o amb una quarta bandera que ens recordés a quin cementiri ens fiquem amb la pallola i les xanquetes.

Aquest estiu Òscar Camps i el seu equip han posat en un compromís Itàlia, Espanya, Malta, països que no volien acollir els naufragats que duïen a l'*Open Arms*. Al final han aconseguit obrir una bretxa recurrent a la justícia, que ha arribat on no arriben els polítics de l'Europa del benestar sencera. N'hi ha prou a desembarcar els desassistits? Camps també denuncia les condicions dels refugiats un cop a terra. L'actor de Hollywood Richard Gere s'ha mostrat sensible a les heroicitats de Camps i tots els seus. Necessita el Nobel més avall?

Vam intentar que algun escriptor català obtingués el Nobel de literatura. No va ser possible. No tot és llengua: sembla que algun facultatiu podria ser mereixedor del de medicina. Un defensor dels drets humans, de la vida, de la llibertat i del pacifisme també ens honoraria, en aquesta hora.

EL PUNT AVUI+

Edita: Hermes Comunicacions SA
http://www.elpuntavui.cat
972 18 64 00
Güell, 68. 17005. Girona

Director: Xevi Xirgo i Teixidor. Vicedirectors: Emili Gispert i Toni Muñoz. Directores adjunts: Joan Rueda, Miquel Riera, Xevi Sala i Ferran Espada.

Caps de secció: Toni Brosa (Opinió), Carles Sabaté i David Brugué (Nacional), Anna Puig i Jordi Nadal (Comarques Gironines), Pilar Esteban (Europa-Món), Jaume Vidal i Xavier Castillón (Cultura), Montse Martínez (Apunts), Pere Gorgoll (Ne-crològiques), Marcela Topor (Catalonia Today), Manel Lladó (Fotografia), Jordi Molins (Disseny), Quim Puigvert (Llengua), Jaume Batchellí (Producció) i Antoni Dalmau (Tancament).

Conseller delegat: Joan Vall i Clara.

Direcció Comercial: Eva Negre i Maria Àngels Taulats (El Punt Avui), Eduard Villacé (Agències), Josep Sánchez (L'Esportiu) i Elsa Romero. Webs i Sistemes: Josep Madrenas (director), Joan Sarola (Sistemes) i Ramon Buch (Disseny). Recursos Humans: Miquel Fuentes. Administració: Carme Bosch. Producció i Logística: Lluís Cama.

Accedeix als continguts del web

Podràs gaudir per un dia dels avantatges del web amb aquest codi QR o entrant a <http://epa.cat/c/t4uhgv>

A la tres

Ferran Espada / fespada@elpuntavui.cat

17-A, dos anys d'incògnites

Avui fa dos anys de la brutalurada que va ferir Barcelona, Cambrils, Alcanar, Ripoll i, per extensió, tot Catalunya, amb els atemptats del 17-A. Aquells dies vam descobrir estupefactes que la societat catalana no és immune al fanatisme. Uns joves de Ripoll hi van sucumbir. Però també vam constatar la gran preparació dels Mossos d'Esquadra, que amb la seva eficient actuació –comandats pel major Trapero i el conseller Forn, paradoxalment ara represaliats per l'aparell judicial de l'Estat espanyol– van evitar moltes més víctimes. I vam mostrar al món la reacció solidària d'un poble que va impedir qualsevol intent de brot racista aprofitant els terribles fets. Dos anys després, els catalans hem fet realitat el “No tenim por” recuperant la nostra vida quotidiana, sense renunciar a cap celebració popular, ni als nostres costums mediterranis de passeig i terrassa de

“La raó d'estat i el nacionalisme espanyol no es poden situar per sobre dels drets de les víctimes del 17-A

bar. Malgrat saber que no es pot garantir que no es torni a repetir el criminal atac. Però encara avui són moltes les incògnites que suren entorn del 17-A. No sabem quin era el paper real del cervell de l'operació, l'imam Es-Satty. Fins on arribaven les seves vinculacions amb els serveis secrets espanyols. Si els seguiments als integrants

de l'escamot podien haver evitat l'acció. O si el CNI coneixia l'existència del xalet d'Alcanar on es preparaven les bombes i que va esclatar. El govern espanyol nega les respostes, i el PSOE, el PP i Cs veten qualsevol comissió parlamentària sobre els fets. Malgrat les investigacions periodístiques que apunten al dubtós paper del CNI. I el PSC té un paper galdós en aquest afer, quan des del mateix govern barceloní intenta evitar que Barcelona reclami totes les explicacions pertinents sobre uns atemptats que la van colpir. No es tracta de buscar teories d'una conspiració. Sinó de fer que la raó d'estat i el nacionalisme espanyol no se situïn per sobre dels drets de les víctimes. Amagant-los informació sobre els atemptats i generant divisions i instrumentalitzacions polítiques com la que suposa el vergonyós acte organitzat per la ideologitzada Aevot amb el suport del PP i Cs.

EDITORIAL

17-A, les víctimes són la prioritat

Catalunya viurà avui la dolorosa commemoració del segon aniversari dels brutals atemptats del 17-A que van impactar especialment a Barcelona amb l'atropellament massiu de la Rambla, però també en altres localitats com ara Cambrils, Alcanar o Ripoll. Avui serà una jornada d'emoció continguda en què les víctimes –els ferits i els familiars dels assassinats– han de ser la prioritat. Amb un respecte que no es pot basar en simples declaracions retòriques. L'unionisme, especialment el PP i Cs, hauria de repensar-se el despropòsit d'un acte alternatiu com el d'Acvot, que polititza tan tràgica efemèride.

També la inquietant opacitat que manté el govern espanyol sobre l'actuació dels serveis secrets de l'Estat s'ha d'acabar. Cal detectar els errors que s'haguessin pogut cometre i analitzar la raó de les errades. I determinar si l'atemptat es podia haver evitat. Si més no per corregir el que es va fer malament. Resulta una ignomínia que la repressió judicial s'acarnissi en aquells que van tenir una actuació exemplar salvant moltes vides com van ser el major Trapero i el conseller Forn al capdavant dels Mossos, mentre es protegeix aquells que tot indica que van actuar negligentment, com a mínim, el 17-A. Per això, el primer pas hauria de ser articular la comissió d'investigació parlamentària que PSOE, PP i Cs veten. Les víctimes desitgen reparació judicial, i caldrà esperar a veure quines són les conclusions de l'Audència Nacional, que manté tres peces obertes però sota secret de sumari. Però també volen conèixer tota la veritat, i aquesta no sortirà dels jutjats. Cal exigir-la als responsables polítics espanyols, que fins ara no han estat a l'altura d'uns fets tan transcendents com els del 17-A. Les víctimes hi tenen tot el dret.

De reüll Igor Llongueres Mentrestant, els comptes

El que passi a la tardor marcarà un nou punt d'inflexió en el camí d'aquest país. L'11-S, l'independentisme haurà de tornar a demostrar que segueix fort. I més fort que mai. També a finals del mateix mes sabrem si Pedro Sánchez és investit i per qui, o si tot acaba en unes noves eleccions espanyoles. A l'octubre, pocs dies després de l'1, tot indica que coneixerem la sentència, i la resposta que entre tots siguem capaços de donar serà una fotografia força clara d'on som, d'on volem anar i de la capacitat que tenim per arribar-hi. La gestió del

Hi ha en joc els comptes catalans en l'abstenció d'ERC a Pedro Sánchez?

mentrestant, que si se'ns està fent llarg ja podem prendre paciència, també és fonamental. El govern Torra-Aragonès està tocat, i si no aprova els pressupostos del 2020 estarà tocat i enfonsat i el president haurà de convocar eleccions, ho vulgui o no. Si l'any passat el soci preferent era la CUP, aquest cop el

vicepresident apunta als comuns i no descarta el PSC, que podria donar-li suport amb la condició que el president Torra convoqui eleccions. Fins a quin punt l'aprovació dels comptes és determinant? Convenen a l'independentisme uns nous comicis ara? L'abstenció d'ERC en la investidura de Pedro Sánchez es repetirà? Hi ha en joc els comptes catalans? I la mobilització de la Diada, quin impacte tindrà en tot plegat? Governar bé per eixamplar la base pot ser transcendental, però, a quin preu? En qualsevol moment aquest mentrestant pot saltar pels aires. Per sort o per desgràcia.

Les cares de la notícia

PRESIDENT I FUNDADOR DE LA SCHUBERTÍADA

Jordi Roch

Per a una àmplia minoria

Jordi Roch és ben conscient que la Schubertíada de Vilabertran, que avui inaugura la seva 27a edició, és un festival minoritari, però no elitista. “Jo vull que la minoria sigui immensa”, diu aquest amant de la música, que treballa dur per encomanar la seva passió, amb Schubert com a bandera.

MAG. NOU GESTOR DEL TEATRE VICTÒRIA

Mago Pop

Nova etapa al Victòria

Antonio Díaz, més conegut com el Mago Pop, inicia el mes de setembre una nova etapa al Teatre Victòria de Barcelona, després de 33 anys de gestió a càrrec de 3xtr3s (Dagoll Dagom, Tricycle i Anexa), en què han comptabilitzat fins a set milions d'espectadors. Tot un repte per al màgic.

PRESIDENT DELS ESTATS UNITS

Donald Trump

Comprar Groenlàndia

El president nord-americà Donald Trump vol emular els seus predecessors en el càrrec, els que van comprar Louisiana als francesos i Alaska als russos, i ara proposa comprar Groenlàndia als danesos. Rere la proposta hi ha l'avidesa de posseir les grans riqueses minerals de la gran illa àrtica.

Tal dia com avui fa...

1 any Sense por
Avui fa un any dels atemptats gihadistes a Barcelona i Cambrils, amb setze morts i uns 150 ferits. La Rambla no oblida.

10 anys En mans d'experts
L'empresa familiar es posa en mans d'experts. Professionals externs orienten i també ocupen llocs de confiança en els consells d'administració.

20 anys Negociacions
Les autoritats iranianes negocien l'alliberament d'un turista català, dos de madrilenys i un d'italià en mans d'una banda de narcotraficants.

Full de ruta

Toni Brosa

L'últim alè

Es polítics contraris a la independència de Catalunya s'aferran dia i nit al la dada objectiva que els partits independentistes no han arribat al 50% dels vots emesos en diverses eleccions (se situa al votant del 48%) i a la conclusió que no es pot fer la independència ni governar per a la independència perquè encara que al Parlament hi ha la majoria de diputats per fer-ho, més de la meitat de la societat catalana "hi està en contra". Fan trampa i ho saben, perquè són conscients que hi ha molts votants d'altres partits no independentistes, per exemple d'En Comú Podem, que votarien sí en un referèndum, però l'engany a l'audiència és doble, perquè les dades tenen valor irrefutable quan convé i no en tenen cap quan no convé. Per exemple, quan l'últim baròmetre del CEO indica que el 72,8% dels catalans creu que Catalunya té dret de celebrar un referèndum d'autodeterminació i només el 17,1% hi està en contra. Uns percentatges que es tradueixen en el 81% a favor i el 19% en contra un cop descomptats els que no saben, no responen o són indiferents.

Quan a l'unionisme no li surten els números, les matemàtiques s'agenollen davant la metafísica

La dada adquireix encara més força quan mirem enrere i veiem que el CEO de l'any passat i el de l'anterior, amb idèntica qüestió però diferents formulacions, dona exactament el mateix resultat. La conclusió sociològica seria inevitable, si no fos perquè sempre queda el dret de sospitar d'ofici del CEO perquè "el controla el govern" i segur que està "cuinat", "manipulat" o "falsejat". Però és que resulta que tots els sondejos i totes les enquestes d'opinió encarregats pels mitjans de comunicació catalans i espanyols en els darrers anys diuen exactament el mateix amb variacions: entre el 70 i el 80%.

I és en aquest precís instant que les matemàtiques s'agenollen davant la metafísica. Aquells que esgrimien percentatges per afirmar que el govern i les lleis no podien anar contra la voluntat de la majoria dels ciutadans ara reciten mantres imperials de l'estil "la independència és impossible", "l'autodeterminació no existeix", "mai hi haurà un referèndum", "la llei no ho permet", "els catalans no volen la independència", el referèndum divideix" i "la sobirania és indivisible". I és en aquella fracció de segon que la democràcia exhala el seu últim alè.

Tribuna

Pep Colleldemont. Periodista

Lluís Llach

No fa gaires dies vaig seguir ben atentament l'entrevista que la periodista Sílvia Cópulo va fer a Lluís Llach a TV3, oficialment retirat de la cançó però no de la vida compromesa en el nostre país i fins i tot més enllà. Els records d'en Lluís em van traslladar a una època que vaig viure intensament i m'agrada recordar. I el record principal és el del metge de Verges, el doctor Llach, pare del cantant, que ens el va descriure diria que gairebé a la perfecció (és normal, d'altra banda, el coneixia molt bé).

UN DIA AL MATÍ passava jo per davant de la caseta dels Llach, més coneguda per "cal metge" o "cal senyor Llach". El metge em va cridar i em va dir: "Mossèn, vol sentir el primer disc d'en Lluís? Acaba d'arribar." Lògicament li vaig dir que sí i vam entrar a casa seva. Ja el tenia a punt i ens vam asseure amb tota solemnitat, com aquell que anava a fer una cosa important. Em sembla que només hi havia quatre cançons, o sigui que hi

vam estar poca estona. En Lluís en l'entrevista ens presentava el seu pare com un home de dretes. I ho era, en puc donar fe. Però tot el que tenia de dretes ho tenia de bona persona. No recordo que mai ningú em parlés malament del metge. També puc dir que era el típic metge de poble en qui la gent tenia tota la confiança. En aquells temps la Seguretat Social funcionava com podia, sense mitjans, sobretot en els pobles petits amb un canvi de metge molt sovint.

EN TEMES DE SALUT, la gent no està de punyetes. El senyor Llach era de plena garantia, com a mínim per enviar-te a Girona si no ho veia gaire clar. I, això sí, si ho veia malament ell mateix acompanyava el malalt i no marxava fins que no el deixava en bones mans. I, per descomptat, estava de servei 24 hores, set dies a la setmana. A canvi de tot això, els clients estaven "aconductats", que en deien, o sigui que pagaven una minsa quota mensual, que donava dret a tots els serveis sense límit d'horaris. El met-

ge Llach exercia la medicina privada, per tant no li venia cap extra assegurat de fora. No sé quants pobles portava, però molts. Jo l'havia vist a Albons i a Tor i a Ultramar i a Jafre. I no diem a Verges, que era on tenia la seva principal clientela.

DONCS AMB TOT AQUEST SARAU es va poder permetre el luxe de ser durant una bona colla d'anys el batlle de Verges. Tenia una imatge tan definida que només de tancar els ulls el veig igual a Verges; a Girona, on es va jubilar, o quan m'explicava l'èxit bestial del Camp Nou. Segur que no tenia la filosofia d'en Lluís, però mai, ni a mi, que era capellà a Verges, em va fer el més petit judici. S'ho quedava a dintre i no crec que mai expliqués a algú el que pensava.

M'ha semblat que ho havia d'esmentar en record d'una persona de qui no podria dir ni una paraula negativa. Era una bona persona, com es diu vulgarment, però en positiu. I em vaig sentir identificat quan en Lluís va parlar d'ell.

El lector escriu

Les cartes adreçades a la Bústia han de portar les dades personals dels seus autors: nom, cognoms, adreça, número de telèfon i número de carnet d'identitat o passaport. Així mateix, cal que no superin els mil caràcters d'extensió. El Punt Avui es reserva el dret de publicar-les i escurçar-les. No es publicaran cartes signades amb pseudònim o amb inicials. Els textos s'han d'adreçar a bustia-catalunya@elpuntavui.cat

Negacionisme

■ Els imperialistes refusen la realitat nacional dels altres pobles de l'Estat espanyol. Els botiflers reneguen de la majoria del seu poble. Els militaristes ataquen els beneficis del pacifisme. L'Íbex aixafa la solidaritat econòmica equitativa. Els corruptes evadeixen diner negre. Els monàrquics prohibeixen a la ciutadania escollir cap d'estat. Els gihadistes apostaten de la pluralitat religiosa. Els malignes lluiten contra el paradís terrenal. Els cocaïnòmans es fan els llongs de l'addicció. Els racistes aplaudeixen els supremacistes. Els violadors culpen les víctimes. Els masclistes són lladres de llibertats. Els repressors gaudeixen tenallant els oprimits. Els radicals unionistes rebutgen la república. Els ortodoxos miren malament la diversitat. Els pederastes no volen ser considerats criminals i patir l'infern.

Els castradors són uns onanistes de les desgràcies dels altres. Als demofòbics els agrada el partit únic. Els mentiders compulsius són una gran xacra de la societat. Els neonazis continuen negant l'Holocaust. Els neofranquistes miren a un altre costat respecte dels assassinats a les cunetes. Els neofeixistes vomiten sobre nosaltres. Els de la *bústia morta*, i responsables, prioritzen el *todo por la patria* davant la veritat dels atemptats del 17-8-17. Fa molta pudor!

SALVADOR DOMÈNECH
Sant Quirze del Vallès
(Valles Occidental)

Misses

■ Voldria fer-me ressò d'un greuge que patim tots els fidels de la parròquia de Sant Joan Baptista de Baix a Mar de Torredembarra. De les vuit misses que se celebren durant la setmana, set són en castellà i no

més una en català. Sembla que això depèn directament de l'arquebisbe metropolità de Tarragona, Ms. Joan Planellas. Caldria posar remei a una situació evidentment discriminatòria (una més) cap a la nostra llengua com més aviat millor.

PERE CANO
Torredembarra (Tarragonès)

Barcelona: 17 d'agost del 2017

■ Voldria seguir pensant que l'atemptat del dia 17 d'agost del 2017 va ser un acte criminal causat pel fanatisme religiós, i que en la seva preparació i posterior execució no hi va haver cap "estratègia maquiavèlica"; perquè si hagués estat així, es tractaria d'un assumpte extremadament greu i de conseqüències imprevisibles si, com és desitjable, algun dia es pot saber què va passar realment i quins van ser els cervells del muntatge. És inqüestionable que el tema no està tancat per-

què encara queden aspectes transcendents que cal clarificar, especialment el relacionat amb el CNI i l'imam de Ripoll. De fet, i dissortadament, avui dia, gràcies a les accions obstructivistes de determinades forces polítiques, no s'ha arribat al fons de la qüestió i tot sembla indicar que no hi ha voluntat d'arribar-hi. Per respecte a les víctimes, a les seves famílies i a la societat en general, cal desemmascarar qualsevol trama que hagués pogut existir; tanmateix, és de justícia i de màxima prioritat exigir l'assumpció de responsabilitats a tots els nivells. En aquest sentit, l'Estat hauria de ser el primer interessat —perquè és la seva obligació— a esvaïr qualsevol dubte dels molts que planen en forma de nebulosa. Bàsicament per tres motius: 1) Per higiene democràtica. 2) Per credibilitat. 3) Per decència.

JAUME FARRÉS BOADA
Olesa de Montserrat
(Baix Llobregat)

La frase del dia

“Gràcies, senyor Trump. Groenlàndia no està en venda. Volem una col·laboració més igualitària amb Dinamarca”

Aaja Chemnitz Larsen, DIPUTADA INDEPENDENTISTA GROENLANDESA AL PARLAMENT DANÈS

Tribuna

Pau Miserachs. President del Grup d'Estudis Polítics

Com mots encreuats

La política d'aquest mes d'agost ha sigut composita i difondre paraules i gestos amb significats diversos. L'acció política que vivim recorda l'entreteniment dels mots encreuats que ara Pedro Sánchez fa que no siguin ni horitzontals ni verticals. La imaginació per descobrir-los es perd en la poc dissimulada ambigüitat i permet totes les interpretacions. Maquiavelisme?

EL REI S'HA FICAT de nou en política aprofitant l'inici de les vacances oficials a Marivent. No se sap si ho ha fet per crear incertesa o per raons d'imatge aprofitant l'onada de l'opinió pública favorable al fet que socialistes i comuns s'entenguin o parlant d'altres solucions, diferents. Per què aquesta intrusió que sembla un dictat entre línies? Per què ignorar els catalans?

DRETES I SOCIALISTES que veneren la monarquia espanyola dipositària del llegat franquista, saben que els republicans catalans són persistents en les seves reclamacions d'un referèndum d'autodeterminació davant l'Espanya castellana. Ara tenen clar que la repressió aplicada no atura voluntats democràtiques. Sense dret a votar no hi ha democràcia.

AMB LA SEVA INTERVENCIÓ Felip VI també sembla haver llançat una invitació perquè les dretes s'entenguin i substituir Pedro Sánchez sense necessitat de noves eleccions. Què li ha recomanat el rei, a Pedro Sánchez? Per què el rei viu com la dreta i no se'l veu lluitant contra el canvi climàtic ni en l'incendi de Gran Canària? Ha sigut idea d'ell o d'algú altre, interferir en el debat polític, animant l'estiu?

EL REI HA TORNAT a l'ultradretà 3 d'octubre del 2017. Ha fet un paper impropri d'un monarca modern, que ha de ser

neutral i respectar el mandat del poble. Conspira alguna cosa, el rei, que no sabem els ciutadans? On queda la transparència democràtica?

NO SABEN SI EL REI en realitat el que està dient és que vol més repressió contra els catalans o ha demanat instal·lar renovables a Marivent i La Zarzuela. El que sí saben del cert és que la monarquia borbònica del segle XX no ha vol-

gut mai un referèndum que posi en discussió el seu futur. Per això va fer seu el desig de govern sense eleccions, parlant de solucions sense apuntar-les? Pel rei, com menys republicans a les Corts, millor.

NO SABEN COM ACABARÀ aquest joc ocult de mots encreuats al setembre ni quins significats apareixeran. Per ara tot són signes en forma de lletres. Missatges subliminars? Admetrà Sánchez, quan parli amb ERC, JxCat i el PNB, que pensar diferent és un exercici de la llibertat? Ara ja ens diu nacionalistes. Però no volen dir-nos republicans. No ens han dit si el rei del que queda de les *Espanyas* ha marxat de vacances com Pedro Sánchez, tots dos amb diferents mòbils per anar trucant i sondejar voluntats dels aspirants a presidir el govern de l'Estat. I ara ens tenen només per nacionalistes.

TRADICIONALMENT LA MONARQUIA borbònica sempre ha conspirat en política, com explicava Blasco Ibáñez a l'exili, en un llibre sobre les conspiracions d'Alfonso XIII. Farà cas dels resultats electorals? Ara només cal recordar que el rei Joan Carles I, quan era príncep ja es dedicava a conspirar per assegurar un canvi polític favorable a la seva corona. La seva energia la va dedicar a la tasca de salvació de la corona, no a les desgràcies que patia el poble.

LA REALITAT DE LA POLÍTICA espanyola actual ens mostra la reiterada negativa a facilitar o permetre la lliure existència de Catalunya, el diàleg. La Constitució no ajuda a resoldre el conflicte. La idea de la política de concòrdia i pacifisme que tant va satisfer les dretes catalanes el segle passat, no té avui espai visible en les relacions entre polítics i entre pobles, de cara a un futur que els catalans demòcrates no volem de dominació.

“La realitat de la política espanyola actual ens mostra la reiterada negativa a facilitar o permetre la lliure existència de Catalunya”

De set en set

Lluís Muntada

Els herois (4)

Com cada any, la seva mare va trucar-li per felicitar-lo pel seu aniversari. Però aquell dia la mare es va descomptar d'un any, i el va felicitar pel seu 48è aniversari quan ell –en realitat– en feia 49, d'anys. Glaçat per aquell error, ell ho va entendre tot. Tot, de cop i amb caràcter retrospectiu: va entendre la malura dels oblidats cada cop més freqüents en la seva mare, aquella passivitat creixent, la restricció dràstica dels cuinats, l'alentiment, totes les fugues i pèrdues abans que aquella sospita fos oficialitzada amb el nom d'Alzheimer. També va entendre més coses. Va entendre que els pares són immortals. I que no podia ser de cap manera que la mare s'estigués fonent davant seu, aquella dona, que sempre ho havia tingut tot a punt i a l'hora, i que –com tantes altres persones de la seva generació– havia sacrificat qualsevol aspecte personal per pujar la família.

Des d'aquell antianiversari, el procés de degradació va ser galopant. I quan ell veia que la seva mare feia –debadades– esforços titànics –tot de notes escampades arreu de la casa– per intentar apuntalar una memòria mínima que li garantís un cert domini de la realitat, ell només pregava en silenci perquè l'Alzheimer tingués aquell punt de generositat cínica que té: llevar la part de consciència necessària perquè el malalt ja no noti que la malaltia li lleva la part de consciència necessària.

Sis anys després, ell encara s'estremeix quan pensa que, cinc minuts abans de caure desplomada, aquell vespre la seva mare va ser capaç d'un últim gest homèric. Sense que ni la cuidadora se n'assabentés, es va aixecar del llit, va anar fins al telèfon i va ser capaç de recordar i marcar els nou dígit del seu mòbil. Es va disparar el contestador automàtic, en què va quedar gravat un missatge de protecció infinita: “Me'n vaig a descansar. Demà, vigila i estigues bé.”

Sísif

Jordi Soler

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

Ponts que trontollen

ESCALL • La relació entre l'ANC i els partits, sobretot ERC, viu els pitjors moments, si bé ha tingut altres episodis de tensió els últims anys **GUIÓ** • Després d'haver estat víctima de lluites partidistes pel seu control, l'actual direcció se n'ha desmarcat i ha repartit crítiques que no han agradat i que amenacen la unitat d'acció **PERILL** • A menys d'un mes per a la Diada, l'ambient continua enrarit

Òscar Palau
BARCELONA

Falta menys d'un mes per a una Diada clau que farà de termòmetre per calibrar fins a quin punt es mantenen els alts nivells de mobilització mostrats l'últim decenni per l'independentisme, i sembla evident, tot i les constants crides a la unitat des de tots els sectors, que s'hi arribarà en un dels moments més tensos de les relacions entre l'ANC i els partits, als quals per primer cop no reservarà espai a la capçalera com a protesta precisament per la seva falta d'unitat, ni tan sols estratègica, per caminar cap a la República. Després d'una primera enganxada quan els exconsellers Josep Hugué i Anna Simó anunciaven que no hi aniran "per la música antipartits i en especial anti-ERC" que detecten -polèmica que ningú més per ara ha secundat, i que es va *arreglar* amb una compareixença conjunta d'Òmnium i l'ANC, i declaracions de dirigents del govern per treure-hi importància-, l'última prova que l'ambient continua enrarit és la dura i inèdita repromissió fa uns dies a RAC1 d'un altre tòtem d'ERC, Joan Tardà, que va dir que l'entitat -de la qual és i continuarà sent soci- "s'equivoca" amb les crítiques contínues a les forces polítiques i la va acusar d'esdevenir "un contrapoder que, en lloc de facilitar l'acumulació de forces, està pervertint la voluntat diàfana que ha tingut l'independentisme de ser flexible i obert". "No acabo d'entendre la pell fina d'un sector concret", responia l'endemà, en al·lusió a ERC, la mateixa presidenta, Elisenda Paluzie, que recordava que "l'essència" de l'ANC des de sempre ha estat mirar de condicionar l'agenda política "des de fora", des de la "neutralitat i l'apartidisme". També el conseller de Territori, Damià Calvet, aquesta setmana li feia costat, ja que troba "una riquesa" que les entitats facin de contrapoder: "Que l'ANC ens digui que ens hem de mobilitzar em sembla perfecte, mal aniria si tot es dictés des dels governs", tancava.

En tot cas, la de les relacions entre un moviment civil com l'Assemblea i els polítics és una història plena d'alts i baixos, de desconfiances i intents mutus d'intervenir a casa de l'altre. Després d'un naixement, el març del 2012, amb un impacte discret, el *boom* de l'ANC arran de l'èxit de la manifestació d'aquella Diada, considerat el punt de partida del pro-

Part del secretariat de l'ANC, quan a l'octubre va exigir un full de ruta unitari abans del 21-D ■ ACN

"Massa implicació"

Ara farà un any, des de la Universitat Catalana d'Estiu, Paluzie lamentava que els partits "no deixen de ser maquinàries de poder"; i tenia paraules dures per al seu antecessor. I és que, segons ella, Jordi Sánchez es va implicar "massa des de dins en els processos decisoris" en els moments culminants al voltant de l'1-O, i això li va impedir "prendre la distància necessària", per exemple, per treure la gent al carrer el 10-O i exigir que es declarés aquell dia la independència.

cés sobiranista, va fer que els partits hi veiessin un emergent contrapoder i es moguessin per mirar d'influir-hi, i més veient que la capacitat de mobilització anava a més en els anys següents. Amb això, la primera topada rellevant, recordada per la mateixa Paluzie, es produïa l'octubre del 2014, quan, en una gran manifestació a la plaça de Catalunya, i en plena decepció perquè la consulta del 9-N s'havia rebaixat a procés participatiu, la presidenta de l'ANC, Carme Forcadell, va exigir la convocatòria d'eleccions plebiscitàries "en un termini de tres mesos", al ja famós crit de "President, posi les urnes!". ERC, per qui havia estat regidora a Sabadell, va aplaudir fort, però el discurs no va agradar gens a l'únic a qui corresponia la decisió, el president Mas, ni per extensió al seu partit, CiU.

En els mesos següents, van créixer les veus dins l'ANC, de fundadors com Pere Pugès o del vicepresident Jaume Marfany, crítiques amb els partits i favorables a la unitat d'acció, fins al punt de maniobrar, fet que va encetar veritables guerres internes, per desempallegar-se de la seva ascendència. Sobretot la d'ERC, que es

resistia a una llista única per anar al finalment convocat 27-S... El mateix Pugès recordava aquests dies en un article a Vilaweb -en què retreia les paraules de Tardà, i per extensió el nou paper del seu partit- que l'ANC va intentar des del principi nodrir-se "d'esperits lliures, deslligats dels aparells dels partits", per tenir-los de costat si mai arribava "un xoc d'interessos" amb el "moviment popular". De fet, la primavera del 2015, aquest sector, avui proper a les tesis de la Crida, fins i tot va amenaçar que, si no es posaven d'acord, impulsaria una candidatura pròpia de l'ANC, tot i que al final la sang no va arribar al riu, ja que Mas va acabar convenent Junqueras per formar Junts pel Sí. I amb un paper destacat de l'entitat en l'acord, ja que Forcadell en va ser la número 2, i després va ser proposada i elegida presidenta del Parlament.

És clar que si a ella l'acusaven de representar el món d'ERC, qui va aconseguir rellevar-la, per bé que fins a dos cops li va guanyar les eleccions Liz Castro, va ser Jordi Sánchez, que, tot i que havia estat a ICV, arribava avalat pel sector convergent. Amb els recels, doncs, ara a l'altre cantó, Sà-

chez va començar, això sí, una etapa de relativa pau interna, també amb els partits, ja que, amb un perfil més polític, proper a Mas i després a Puigdemont, es va allunyar del carrer i es va atansar als despatxos, on va aconseguir fer triomfar la idea d'un referèndum unilateral que no figurava en el full de ruta de Junts pel Sí. A partir d'aquí, junt amb Jordi Cuixart, president d'Òmnium, amb qui van mantenir la unitat mostrada per Forcadell i la malaguanyada Muriel Casals, es van arromangar i van formar part, amb el govern i els partits, del nucli dur de l'organització, l'anomenat "estat major", per protagonitzar així els moments en què, sens dubte, la unitat ha assolit les cotes més altes.

Esdeveniments desbordants

Després dels fets d'octubre del 2017, i de l'empresonament dels Jordis, l'ANC va quedar en una certa desorientació fins que, el març del 2018, en va agafar les regnes l'actual secretariat. Encapçalat per la professora Paluzie, l'entitat encetava era amb noves maneres de fer, decidida a reprendre la mobilització perquè es fes efectiu el resultat de l'1-O i a allunyar-se de la influència dels partits, que, d'altra banda, havien perdut interès a incidir-hi, més centrats ara a refer-se de la repressió, i que també ja apuntaven un discurs diferent.

Les desconfiances actuals s'han acabat de fonamentar en el cas omís que JxCat i ERC van fer de l'últimàtum perquè pactessin un full de ruta unitari abans del 21-D passat. En no avenir-s'hi, l'entitat va obrir una inèdita etapa en què es va declarar lliure per mobilitzar-se també contra ells i, si bé ha seguit brandant el discurs de la unitat, va impulsar llistes en les municipals, a través de Primàries, que al final van generar l'efecte contrari, sense l'èxit esperat, i van acabar d'enfrontar-la als partits. Els pactes encreuats per treure's poder a les institucions locals entre JxCat i ERC han provocat noves protestes al carrer, i més crítiques de Paluzie, per exemple a JxCat després de l'acord amb el PSC a la Diputació de Barcelona. Això sí, qui pitjor s'ho ha pres ha estat ERC, que tot i l'auge electoral rep crítiques furibundes a les xarxes d'un sector de l'independentisme que al partit identifiquen amb l'orientació de l'ANC. Els ponts estan tocats perquè les prioritats xoquen, tot i que uns i altres tenen uns dies per mirar de refer-los si volen preservar l'èxit de la Diada, un dels grans baluards del moviment. ■